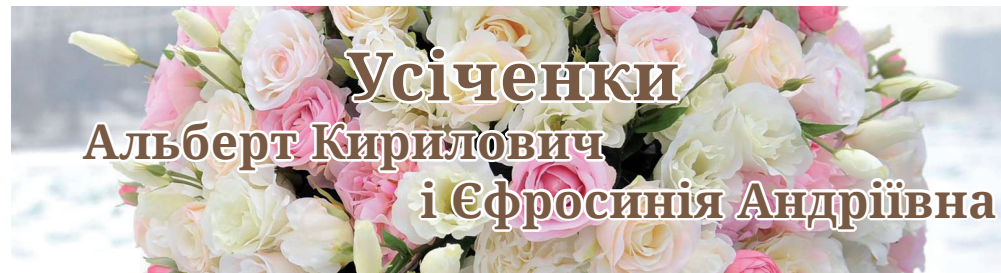

розрада в житті.

«Нас з'єднав не Місяць, нас з'єднала Земля! - піднесено, але так щиро говорить пані Фірюза. - Не було особливо часу зітхати й милуватися одне одним, не було такої можливості літати на крилах під небесами від

високих почуттів... Ні! Ми впевнено ходили по землі». Так, без кохання неможливо прожити разом цілих 62 роки, це чудово розуміє мудра жінка й свідомо робить остаточний висновок: «Просто у нас справжнє земне кохання»...

Альберт Кириллович Усиченко народився в глибокій Сибіри – на севере Красноярського краю, потім семья переїхала в Пермську область. До призыва в армію Альберт полтора года піднімав целину, строил дороги на болотистій місцевості для вивоза леса, работав на тракторах.

В 1959 году призван на службу и определен служить в подводном флоте. Служил на Северном флоте по 1980 год.

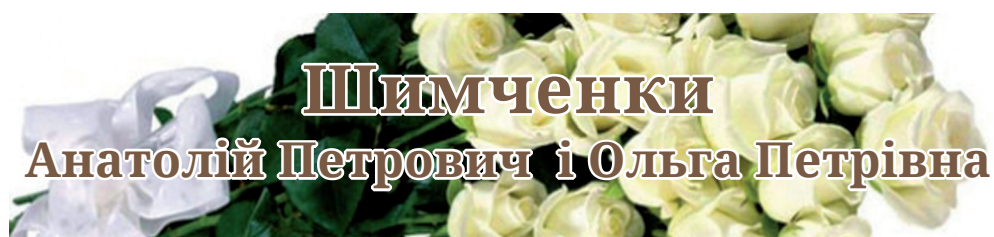
«В 1963 году, приехал в отпуск, я увидел ее, когда был в гостях у своей знакомой, и больше не отошел от нее ни на шаг до настоящего времени», - вспоминает влюбленный по сей день мужчина. Для оформления отношений горисполком принимал решение на регистрацию брака с недостижной определенного возраста девушкой. В связи с особым случаем (служба на флоте, жизнь почти на границе с Норвегией – Кольский полуостров, Мурманская область, Печенгский район – порт Линахамари) положительное решение сессии было принято. И влюбленные зарегистрировали брак! Только тогда Альберт обрел возможность привезти её, законную жену, на базу

подводников. А до этого Ефросинья жила некоторое время в Мурманске. По прибытию в порт она работала завхозом в детском садике. Была избрана на один срок депутатом сельского совета. Одна за другой родились в семье дочери – Светлана и Наташа. О появлении на свет младшенькой Альберт узнал только через 10 месяцев, поскольку профессия подводника, к сожалению, не позволяла узнать об этом раньше.

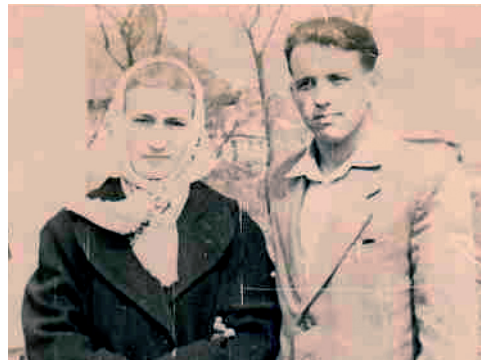
В 1982 году, когда получили долгожданную квартиру, семья переехала в Белую Церковь. Здесь Альберт Кириллович работал на АТИ, РТИ, Шинных заводах №2, №1 слесарем 6 разряда, в основном в цехах по первому списку (вредные условия). Супруги получили в подарок от судьбы 4 внуков – Екатерину, Оксанку, Сашу и Алиночку), а так же двух правнуков - Кариночку и Максима.

«Несмотря на разницу в возрасте (я старше жены на 7,5 лет), я всю жизнь чувствую поддержку, она мой поводырь в судьбе. И только благодаря ей я есть тот, кто я есть», - искренне признаётся любящий муж.

Толя Шимченко родом із Кіровоградщини, а Олечка Босенко з с. Іванівка Білоцерківського району, а вперше вони зустрілися в 1956 році на Закарпатті у м. Виноградове.

Анатолій служив у лавах Радянської армії, а Оля вступила до Виноградівського медичного технікуму, де

співала в хорі. Військова частина і технікум були розташовані поруч, і, як добрі сусіди, студентки приходили до солдатів із концертами. Ось і того разу був виступ хору, концерт, а потім - танці. Молоденький солдатик запросив на перший танок ще зовсім юну студентку. Погляди зустрілися - стріла Амура пронизала обидва серця. Так виникло перше і останнє кохання, яке не згасло до цього часу...

А потім по тривозі підняли військову частину Анатолія і перекинули в Угорщину, звідти військова частина повернулася в Україну в м. Кам'янець-Подільський, де і служив до кінця терміну Ольжин наречений, а потім поїхав на лісопал у м. Перм.

Ольга Петрівна ж закінчила свій технікум, отримала диплом медичної сестри, приїхала до мами на місяць на гостину і мала повернутись до Виноградова, де її чекала робота. Та мама її не відпустила і від самого потягу повернула додому. Оля поїхала жити до хворої сестри у Гребінки і там влаштувалася на роботу в поліклініку. Зв'язок між закоханими перервався...

Та через рік, повернувшись із Перми, Анатолій поїхав шукати свою

Оленьку. І знайшов не в Іванівці, а в Гребінках!

Зустрілися, зрозуміли, що кохання їхнє ще міцніше стало і їм необхідно жити разом. Але товариш Анатолія Петровича кличе його на роботу в Кривий Ріг. Юнак їде, закінчує там на металургійному заводі курси кранівника. Працює, отримує квартиру і приїжджає по Оленьку. Весілля відбулися 29.04.1960 року в селі Гребінки і поїхали жити до Кривого Рогу.

У 1973 році подружжя Шимченків переїхало до Білої Церкви. Ольга Петрівна завжди працювала медсестрою: спочатку в жіночій консультації, в пологовому будинку, потім маніпуляційною медсестрою в санаторії-профілакторії «Дубрава», звідки вийшла на пенсію.

Анатолій Петрович трудився на заводі «Сільмаш», потім - на «Радіо-кераміці», а коли відкрили у нашому місті тролейбусне депо, став там працювати бригадиром ремонтної бригади. Його бригада прийняла перші тролейбуси, які прийшли по під'їзних коліях на Шинний завод, доставила їх до тролейбусного депо, підготувала і випустила перший тролейбус на лінію.

А потім Анатолій Петрович, до самого виходу на пенсію, працював майстром технічного контролю, щоранку випускаючи тролейбуси на лінію.

Подружжя Шимченків виростило і виховало доньку Зою, радіє внукові Євгену, який уже закінчив педагогічний інститут.

